

[Gert Petersen]

kelbud skal betale 52 pct. af sin indkomst i skat. Vi har også den højeste moms på nødvendighedsvarer som f.eks. mad. Det er her, forskellen ligger.

Når statsministeren taler om, at det skal kunne betale sig at arbejde mere osv., er det tale primært adresseret til de i forvejen velaflagte og ikke til dem med lave eller almindelige indtægter.

De gamle grækere sagde som bekendt: Frygt danaerne, når de kommer med gaver! Jeg siger: Frygt statsministeren, når han lover skatnedsættelser!

Skatteministeren er en anden end statsministeren. Om skatteministeren er der blevet sagt så meget ondt og med rette, men han havde et ærligt øjeblik for et års tid siden, nemlig den 16. juni 1989, da han sagde til Information, at han ikke ville afvise, at regeringens økonomiske plan rammer skævt, og at det også var hensigten.

Han røbede ikke nogen hemmelighed for SF, for vi var ovre til én forhandling i anledning af planen – én forhandling, mere blev det ikke til – og da fik vi til fulde bekræftet denne skævhed. Derfor siger jeg, at SF foretrækker nul reform frem for en så elendig og skæv reform som den, regeringen har lagt op til; det gælder på dette som på andre områder.

Dermed har vi slet ikke afvist, at der er behov for store reformer. Tværtimod mener vi, at der er påtrængende behov for en skatte- og afgiftsreform, som rydder op i fiduser, luger ud i fradrag og udvider skattegrundlaget og på den måde baner vej for skattelettelser for små og mellemstore indtægter, og som virkelig anlægger miljøsikrende synspunkter i afgiftspolitikken.

Der er brug for en miljø- og energipolitisk reform, der ikke bare i ord, men i handling bygger på Brundtlandprincippet, og der er brug for en reform, der sikrer en målrettet – og jeg siger udtrykkelig målrettet – indsats for beskæftigelse og uddannelse. Der er brug for en dagpengereform, der ikke forringer dagpengene, men sikrer en højere grad af solidaritet. Der er brug for en pensionsreform, som både kan forbedre folkepensionen for de mest udsatte grupper, og som kan sikre arbejdsmarkedspension for alle ud fra principperne om solidaritet og demokrati. Endelig finder vi, at der er brug for en strukturreform, der kan bane vej for demokrati i erhvervslivet og på arbejdspladserne.

Det er sådanne reformer, der er brug for, men alle regeringens bud er gået i stik modsat retning. Det overrasker mig ikke, det er naturligt, for regeringen vil sit totredjedelssamfund, og det siger vi kategorisk nej til.

De reformideer, som regeringen har luftet, har været forslag til antireformer, der skal skruede udviklingen tilbage. Vi trækker i SF en klar skillelinje mellem medvirken til systemreformer, der reelt vil være antireformer, og de forlig om nogle helt konkrete sager, som vi har deltaget i. Selvfølgelig er der minusser også ved de forlig, det er der ved alle forlig, det er uundgåeligt, og når styrkeforholdet er ændret, vil vi sætte ind på at få fjernet minusserne, men vi har brugt regeringens dilemma, dette, at den gerne vil vise, at den kan noget, men at den ikke kan blive enig om, hvad den skal kunne, at den ikke kan komme igennem med de store ting, at den har Fremskridtspartiet at tage hensyn til osv., til at aftvinge den en række indrømmelser som f.eks. at bevare hf-uddannelsen, styrke indsatsen mod ungdomsarbejdsløshed, udvide selve arbejdsbegrebet, hindre forringelser og styrke dynamikken i folkeoplysningsloven, sikre dagpengene mod nye nedskæringer på finansloven osv., og i den forbindelse har vi i almindelighed kørt et godt parløb med Socialdemokratiet. I nogle tilfælde har vi alene forhandlet med regeringen. I alle tilfælde har det været vores opgave at sikre indrømmelser til de synspunkter, vi står for, og det er lykkedes.

Herudover har vi været med til at skabe flertal uden om og imod regeringen, bl.a. med resultater som, at den asociale medicinordning nu atter ophæves, og at den skandaløse tamil-sag nu underkastes en retslig undersøgelse.

Men der er altså forskel mellem systemreformer, som regeringen lægger op til, og hvor regeringen ganske enkelt – det kan vi udløse af de bud, den er kommet med – vil det modsatte af, hvad vi vil, og så de konkrete sager om de mere løbende affærer i samfundet, hvor vi kan tale sammen, og hvor det også har været muligt for os at opnå nogle indrømmelser.

SF's overordnede mål er nu som før at slippe af med regeringen og få skabt et nyt flertal baseret på et samarbejde mellem arbejderpartierne, SF og Socialdemokratiet, som så kan gå i gang med de store systemreformer, men verden skal også leve, indtil det er sket, og derfor har vi i disse mindre sager været indstillet på at for-